

»Ok nej, man overkommer desværre saa lidt! Bladene vokser i Omfang Aar for Aar, — der sker jo saa uhyre meget omkring i Verden — og det har dog altsammen Interesse. Men det bliver stadig mere vanskeligt at faa blot et løst Overblik.«

»Ja — Danaïdernes Kar,« sagde Torben halvt for sig selv, idet han saae ned i Hr. Zauns nervøse Ansigt med de opalblege, vildt melankolske Øjne, — han tænkte igen paa Underverdenen og dens Skygger. Han kendte fra sin egen Fortid lidt til denne uhyggelige Allestedsnærværenheds-Mani, der var en af de moderne Sygdomme.

»De har maaske set, at Aftenbladene melder om en stor Jernbaneulykke i Japan. Mere end 300 Mennesker skal være omkomne. Det er skrækkeligt! I Østerrig er der store Oversvømmelser, som ogsaa har krævet Menneskeliv — henved et halvt Hundrede tror jeg. Og hvad mener De egentlig om Portugal? Jeg vil sige Dem: jeg frygter for, at vi en Dag læser om et Lands Fallit. Det er dog ikke Smaating!«

Torben skottede ned til Hr. Zauns højre Haand, og da han saae, at den ingen Giftering bar, fik han oprigtig Medlidenhed med sin forhenværende Med-Fordømte, denne stakkels Mand, der maatte kaste et rigt Hjertes naive Følelse fredløs ud for Vinden,